

0 Budulínkovi

V malé chaloupce poblíž lesa žili babička, dědeček a jejich vnouček Budulínek. Babička s dědečkem měli vnoučka moc rádi a opatrovali ho jako oko v hlavě. Budulínek byl hodný chlapec, ale znáte to, občas pozapomněl, co mu dospělí přikázali. Jako třeba toho dne, kdy se babička s dědečkem vypravili do nedalekého městečka nakupovat na trh a Budulínek zůstal doma sám. Před odchodem říkal dědeček důrazně: „Budulínku, když jsem se včera vracel z pole, viděl jsem, že se kolem chaloupky zase ochomýtá liška. Myslím, že by nám něco ráda ukradla. Když budeme s babičkou pryč, nechej dveře zavřené na závoru a nikomu neotevírej.“ Budulínek slíbil, že nikoho dovnitř nepustí a bude moc hodný. Babička podala Budulínkovi misku s hráškem, který mu připravila k obědu.

Sotva za babičkou a dědečkem zaklaply dveře, dostal Budulínek chuť na hrášek. Zatímco si pochutnával na hrášku, přišla ke dveřím liška a spustila:

„Budulínku, dej mi hrášku,
povozím tě na ocásku.
Pojedeme po lavici,
pojedeme po světnici.“

Budulínek zvědavě poslouchal liščí nápěvek a docela se mu líbil, ale včas si vzpomněl na dědečkův zákaz a lišce neotevřel.

Za chvilku se liška začala vmlouvat ještě sladším hláskem:

„Budulínku, dej mi hrášku,
povozím tě na ocásku.
Pojedeme po lavici,
pojedeme po světnici.“

Budulínek měl dlouhou chvíli a navíc se mu liščina nabídka na projížďku zamlouvala. Tentokrát tedy neodolal a vpustil lišku do chaloupky. Nejprve ji pohostil hráškem a pak radostně nasedl na její ocas. A opravdu – liška Budulínka vozila po světnici, běhala po lavici a chlapec se smál, protože divoká jízda se mu moc líbila. Ale pak liška skočila ze dveří ven a pelášila i s Budulínkem přes zahrádku, přeběhla přes cestu a mýtinku a zamířila do hlubokého lesa. Budulínek už se nesmál a žalostně volal a prosil lišku, aby se vrátila

do chaloupky. Ale liška se jen smála pod vousy a uháněla ke svému doupěti. Vběhla s Budulínkem až do nory a hodila ho k pištícím liščatům.

Navečer se domů vrátili babička s dědečkem. Už z dálky viděli dveře otevřené dokořán a věděli, že něco není v pořádku. Spěchali k chaloupce, celou ji prohledali, nahlédli také do zahrádky a chlívku, volali na všechny strany, ale Budulínek nikde nebyl a ani neodpovídal na jejich volání. Babička plakala a zarmoucený dědeček přemýšlel, kde vnoučka hledat. Nakonec si s babičkou vzali housličky a bubínek a vypravili se do lesa. Šli a šli, až narazili na liščí doupě, odkud se ozýval slabý pláč.

„To je náš Budulínek,“ pošeptal dědeček babičce do ucha.

Dědeček začal hrát na housličky a babička bubnovat na bubínek a hlasitě zpívat:

„Fidli, fidli na housličky,
bum, bum na bubínek.
Polezou ven lištičky,
s nimi Budulínek.“

Lišku hlasitá písnička vyrušila z dřímoty, poslala proto jedno z liščat, aby se podívalo, kdo to venku rámusí. Sotva lištička vystrčila čumáček z díry ven, už ji dědeček lapil a šup s ní do pytle. Převázal ho pevně provázkem, popadl hned housličky a znovu s babičkou spustili stejnou písničku:

„Fidli, fidli na housličky,
bum, bum na bubínek.
Polezou ven lištičky,
s nimi Budulínek.“

Nevrlá liška poslala další lišče na výzvědy, ale také ono skončilo v pytli. A to se opakovalo stejným způsobem, až postupně v pytli, převázaném pevně provázkem, skončila všechna mlád'ata. Nakonec se z nory vyhrabala samotná liška, aby zjistila, odkud se ozývá ten hluk. Také ji dědeček hbitě lapil a hodil do pytle.

Nakonec se z nory vysoukal uplakaný Budulínek. Když poznal, že venku hrají babička s dědečkem, utřel si slzičky a skočil jim do náruče. To bylo radosti a objímání! A taky slibů, že tentokrát to bylo opravdu naposledy, co Budulínek nedodržel slib.

A co se dělo s chycenými liškami? Dědeček si v lese našel pořádnou dubovou hůl a pořádně jim vyprášil kožich. Lišky se v pytli kroutily a pištěly, ale dědeček se nedal uprosit a dal jim pořádně na pamětnou. A od té doby už si lišky na Budulínka víckrát netroufly.

